

THE ADMISSION TEST

Every new bride goes through an 'admission test' in her new family. In Abraham's family, there was a very high bar. Rebecca was accepted into the family only when she managed to bring several miracles into her home: A Cloud of Glory, a growing dough, and a candle that wouldn't go out. What do those miracles represent?

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

PARSHAT CHAYE SARAH

Parshat Chaye Sarah

*Dedicated in honor of the
weekly Torah Class at Ft. Huachuca
and in honor of the Upshernish of
Mendel Shemtov,
Sierra Vista, AZ*

Book of Genesis / Bereshit

*Dedicated by
Marty & Kate Rifkin
KMR Group Foundation*

Vancouver, WA

For sponsorship opportunities, email jewishinsights@shluchim.org

©

Published and Copyright 2021 by

Shluchim Office International

816 Eastern Parkway, Brooklyn, NY 11213

718.221.0500

5782 - 2021

Founded in 2007 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB" M
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

A. Personal Efforts

Source 1 Genesis 23:1

And the life of Sarah was one hundred years and twenty years and seven years; [these were] the years of the life of Sarah.

Rashi

The years of the life of Sarah: All of them were equally good.

וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה
וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים
שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה:

רש"י

שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה. כִּלְוֹ שְׁוִין
לְטוֹבָה:

>> The Rebbe

The Torah's teaching regarding the life of Sarah – that they all were considered equally good – is meant to serve as an example for future generations. In other words, each of us has the ability to achieve this level, in which all our years will be “equally good.”

How was this expressed in Sarah's life? In the end of the Torah portion, we read that throughout Sarah's lifetime, “her candle would remain lit from one Shabbat eve to the next, her dough was always blessed, and a cloud was always attached to her tent.”

ענין זה שהתורה מספרת לנו אודות שנות חיי שרה שהיו “כולן שוין לטובה”, הוא בבחינת “מעשה אבות סימן לבנים”, היינו, שכל אחד מישראל יכול להגיע לדרגא כזו שיהיו כל שנותיו שוין לטובה.

במה מתבטא הענין שכל שנות חיי שרה היו שוין לטובה? - על כך מסופר בסיום וחותם הסדרה? ש”כל זמן ששרה קיימת הי' נר דולק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצוי' בעיסה, וענן קשור על האוהל”.

(1) ראה תנחומא לך לך ט. ב"ר פ"מ, ו. רמבין לך לך יב, ו. ועוד.
(2) ב"ר פ"ס, טז. הובא בפרש"י פרשתנו כד, טז.

Source 2 Genesis 24:67

Isaac brought her to the tent of Sarah his mother, and he took Rebecca, and she became his wife, and he loved her. And Isaac was comforted for [the loss of] his mother.

Midrash, Bireishit Rabbah

Isaac brought her to the tent of Sarah his mother: All the days that Sarah was alive, a cloud was connected to the entrance of her tent. When she died, the cloud stopped [resting at her tent.] When Rebecca came, the cloud returned . . . All the days that Sarah was alive, there was a blessing in her dough, and when Sarah died, that blessing ended. When Rebecca came, [the blessing] returned. All the days that Sarah was alive, there was a candle that would burn from Shabbat Eve to [the next] Shabbat Eve, and when she died, the candle stopped [burning for so long]. And when Rebecca came, [the week-long flame of the candle] returned.

וַיְבִאֶהָ יִצְחָק הָאֵהָלָה שָׂרָה
אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת־רֵבֶקָה וַתְּהִי־
לוֹ לְאִשָּׁה וַיֵּאָהֲבָהּ וַיִּנְחַם
יִצְחָק אֶחְרֵי אִמּוֹ:

מדרש, בראשית רבה על הפסוק

וַיְבִאֶהָ יִצְחָק הָאֵהָלָה
שָׂרָה אִמּוֹ (בראשית כד,
סז), כָּל יָמִים שְׁהִיְתָה
שָׂרָה קִיָּמָת הָיָה עָנָן
קָשׁוּר עַל פֶּתַח אֵהָלָה,
כִּינּוֹ שְׁמַתָּה פָּסַק אוֹתוֹ
עָנָן, וְכִינּוֹ שָׁבָאֵת רֵבֶקָה
חָזַר אוֹתוֹ עָנָן... וְכָל יָמִים
שְׁהִיְתָה שָׂרָה קִיָּמָת הָיָה
בְּרָכָה מְשֻׁלַּחַת בְּעֵפֶסָה,
וְכִינּוֹ שְׁמַתָּה שָׂרָה
פָּסְקָה אוֹתָהּ הַבְּרָכָה,
כִּינּוֹ שָׁבָאֵת רֵבֶקָה חָזְרָה.
כָּל יָמִים שְׁהִיְתָה שָׂרָה
קִיָּמָת הָיָה גֵר דּוֹלֵק
מִלֵּילִי שָׁבַת וְעַד לֵילִי
שָׁבַת, וְכִינּוֹ שְׁמַתָּה פָּסַק
אוֹתוֹ הַגֵּר, וְכִינּוֹ שָׁבָאֵת
רֵבֶקָה חָזַר.

>> The Rebbe

The Miraculous Cloud

Since Abraham and Sarah didn't live in one location, but rather wandered from place to place, they lived in a tent instead of a house made of wood and stone. The purpose of the tent was simply to protect them from the sun and rain. G-d then placed a cloud on the tent, which signifies additional protection. In other words, at first they built themselves a man-made shelter, and afterwards, G-d added a shelter of his own – the cloud.

כיון שאברהם ושרה לא היו דרים במקום קבוע, אלא היו נודדים ממקום למקום, לכן לא דרו בבית הבנוי מעצים ואבנים, כי אם באוהל, שענינו הוא להיות מחסה משמש וממטר. ונוסף לזה הי' גם "ענן קשור על האוהל", שזהו ענין של הגנה נוספת. והיינו, שלכל לראש בנו בעצמם אוהל, שזוהי פעולתו של האדם בענין ההגנה, ולאחרי כן היתה תוספת הגנה מלמעלה - "ענן קשור על האוהל".

The Dough

Abraham and Sarah were exceptional with regard to the mitzvah of welcoming guests. As we read in last week's Torah portion, Abraham slaughtered three cows for just three guests – to serve each one from the choicest section, the tongue – and Sarah prepared baked goods with high-quality flour, no doubt in great quantity. Nevertheless, it was still limited to human proportions. But then G-d added a blessing of His own: her dough became blessed – and a blessing from G-d is unlimited.

כיון שגדלה מעלת אברהם ושרה בהכנסת אורחים, וכמסופר בפרשה הקודמת³ שאברהם שחט ג' פרים כדי שיוכל ליתן לכל אחד משלשת האורחים מן המובחר, ושרה לקחה סולת והכינה עוגות כו' - הרי מובן, שגם העיסה שהכינה שרה מצד עצמה היתה במדה גדולה ביותר. אבל אף על פי כן, הרי זה בהגבלה. ובזה ניתוסף שהיתה "ברכה מצוי" בעיסה" - תוספת ברכתו של הקב"ה, שתוספתו מרובה על העיקר⁴.

(3) ב"מ פו, ב. הובא בפרש"י וירא יח, ז.
(4) ב"ר פס"א, ד.

The Candle

Despite the greatness of Sarah's Shabbat candles, they were limited by their physical constraints. Then, G-d gave this candle the ability to be unlimited – by keeping the candle lit till Friday night, when she would light it again – thereby ensuring that it remained constantly lit. The only reason it would go out right before Shabbat was to give Sarah the opportunity to earn that eternal light through her personal efforts.

In other words: All of Sarah's personal mitzvot – notwithstanding their own greatness – were amplified by an additional blessing from above which gave them an “eternal” nature.

When You Do Your Best

As said earlier, the stories of our forefathers in the Torah serve to teach and empower us. Every Jew inherits this power from our forefathers, an inheritance which is carried through the generations: when we invest effort to do our part, G-d gives us His blessing, bringing our work to much greater heights.

הנר שהדליקה שרה מצד עצמה - ככל שתגדל מעלתו, הרי זה ענין שבהגבלה. ובזה ניתוספה ברכה מלמעלה שיהי' "נר דולק מערב שבת לערב שבת", שזהו עניין התמידות ובלי-גבול - שהרי גם בערב שבת שלאחרי זה הדליקה שרה נר שהי' דולק מערב שבת לערב שבת, ואם כן, הי' הנר דולק בתמידות; אלא, שמצד מעלת עבודת המטה (שלא יהי' בבחינת "נהמא דכיסופא"⁵) הי' זה באופן שבערב שבת שלאחרי זה תהי' פעולת הדלקת הנר על ידי שרה.

וכללות הענין בזה - שמבלי הבט על גודל מעלת עבודת שרה מצד עצמה, הנה נוסף לזה נמשכה גם תוספת ברכה מלמעלה, שזהו עניין המשכת הבלי-גבול.

וכאמור לעיל, "מעשה אבות סימן (ונתינת-כח) לבנים", שזהו הכח שיש לכל אחד מישראל בירושה מאבותינו - ירושה שאין לה הפסק, אלא נמשכת בכל דור ודור - שכאשר מתייגע בעבודתו כפי כחו, הנה לאחרי כן נותן לו הקב"ה תוספת מרובה על העיקר.

⁵ ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. הובא בלק"ת צו ז, רע"ד. ובכ"מ.
⁶ פכ"ג (כח, ב). 17. ב"ב קכט, ב.

Our sages say, "When you will labor, you will find success." When we invest efforts according to our capabilities, we *find* success; in other words, the result is like an unexpected "*find*" which we didn't work for at all. G-d gives us blessings that are incomparably greater than our own efforts.

וכמארז"ל⁷ "יגעת ומצאת",
והיינו, שלאחרי שישנו אצלו
ענין היגיעה כפי כחו, אזי
"ומצאת", שנעשה אצלו ענין
של מציאה שבאה בהיסח
הדעת⁸, כיון שנותנים לו
מלמעלה הרבה יותר ממה
שהתייגע, באין ערוך⁹.

(8) סנהדרין צז, א.
(9) ראה גם ת"מ חכ"ה ע' 148. וש"נ.

B. The Inner Layer

>> The Rebbe

Inner vs. Outward

We can also explain the significance of the three miracles:

A human being's needs are generally split into two categories: internal needs and external needs. There are things which a person imbibes in his body, like food, and there are needs which are not absorbed in the same fashion, but rather serve their purpose in an external way, such as clothing or – even more externally – a house.

These two categories are represented in the dough and the cloud:

Dough, which is used to make bread and food in general, represents the inner category. The cloud on the tent represents the external category.

ויש להוסיף ולבאר הדיוק בג' ענינים הנזכרים לעיל דוקא:

ידוע שכללות צרכי ועניני האדם נחלקים לשני סוגים: פנימיים ומקיפים. ישנם ענינים שהאדם לוקח אותם בפנימיות, כמו ענין המזון, ויש ענינים שאי אפשר לקחת אותם בפנימיות, אלא הם עומדים בבחי' מקיף - מקיף דלבוש, או מקיף נעלה יותר, מקיף דבית¹⁰.

וזהו ב' הענינים ד"ברכה מצוי' בעיסה", ו"ענן קשור על האוהל":

עיסה - שממנה עושים לחם, שבזה נכלל גם כל דבר מאכל שקרוי לחם, כמו "עבד לחם רב"¹¹ - הוא ענין המזון, בחי' הפנימיות; ואוהל - בחי' המקיף.

[סעודה גדולה.]

(10) ראה לקו"ת ברכה צח, סעי"ב ואילך. ובכ"מ.
(11) דניאל ה, א. וראה פרש"י ויצא לא, נד. ויקרא ג, יא. אמור כא, יז.
[דניאל ה, א בלשצצר מלך עבד לחם רב. רש"י עבד לחם רב. עשה

These two categories as applied to our service of G-d: The “internal” form is when we serve G-d on an intellectual basis, “with all your heart and all your soul,” and the “external” form is when we serve G-d “with all your might” – in other words, when we try to grow out of our limitations.

Now, these “inner” and “external” categories are fulfilled by the person; and once he invests his own effort, G-d gives him additional blessings from on high, providing his efforts with the eternal power of G-d. That is represented in blessing of the dough and the cloud on the tent.

The Light

The significance of the third miracle, The candle that remained kindled throughout the week:

A candle does not create anything new. When someone lights a candle in a room, nothing changes in the room itself. The only difference is that before the candle was lit, the room was dark and nothing was visible, and by lighting a candle we gain the ability to see with clarity.

ועניינם בעבודה: העבודה שעל פי טעם ודעת, “בכל לבבך ובכל נפשך”¹² - היא בחי' הפנימיות, והעבודה שלמעלה מטעם ודעת, “בכל מאדך”¹² - היא בחי' המקיף, שהרי העבודה ד”בכל מאדך” ענינה שהאדם יוצא מהציור שלו... וזהו ענין המקיף.

והנה, כללות העבודה בב' הבחי' דפנימי ומקיף היא מצד האדם; ולאחרי שהאדם מתייגע בזה כפי כחו, אזי נותנים לו מלמעלה תוספת ברכה, בברכתו של הקב”ה שתוספתו מרובה על העיקר, בבחי' בלי גבול - שזהו הענין ש”ברכה מצוי' בעיסה” ו”ענין קשור על האוהל”.

וביאור ענין הג' - “נר דולק מערב שבת לערב שבת” (בקצרה על כל פנים, מפני קוצר הזמן):

ענינו של נר - שאינו פועל דבר חדש, שהרי כל הדברים שנמצאים בהחדר בשעה שמדליקים בו נר, היו בו גם לפני שהדליקו את הנר, אלא החילוק הוא, שלפני הדלקת הנר שרר חושך ולא ראו מאומה, ועל ידי הדלקת הנר נעשה אור, ורואים כל דבר בבירור.

The same is true in our service to G-d. The Talmud (as cited in Chassidic teachings) explains the verse, "mitzvot are a lamp, and the Torah is light" as follows: "This is comparable to a man walking in the blackness of night and the darkness, and he is afraid of the thorns... and the wild animals which he cannot see due to the darkness... and he does not know which way he is walking. If a torch of fire comes his way, he is safe from the thorns...Once the light of dawn rises, he is safe from the wild animals..." In other words, darkness represents the inability to evaluate oneself, and the inability to discern between good and bad, sweet and bitter, etc.

Therefore, in addition to the "dough" and "the cloud" (serving G-d with our understanding and beyond it), there also needs to be a "candle being lit." We need to illuminate our lives with the "source of light" in the Torah, i.e., the study of the inner dimension of Torah.

וכמו כן בעבודה - כדאיתא בגמרא¹³ והובא בקונטרס עץ החיים¹⁴ בפירוש הכתוב¹⁵ "כי נר מצוה ותורה אור", "משל לאדם שהי' מהלך באישון לילה ואפילה ומתיירא מן הקוצים ומן הפחתים (גומות) כו' ואינו יודע באיזה דרך מהלך, נזדמנה לו אבוקה של אור כו' כיון שעלה עמוד השחר כו'" - שענין החושך שלא רואים היכן נמצאים היינו שיכולים להחליף טוב לרע או רע לטוב, מתוק למר ומר למתוק וכו',

לכן, נוסף על העבודה ד"עיסה" ו"אוהל" (פנימי ומקיף), צריכה להיות גם העבודה ד"נר דולק" - להאיר ע"י המאור שבתורה, זוהי פנימיות התורה¹⁶, שמאירה לו בכל עניינו.

(16) ראה פתיחתא דאיכ"ר ב ובפי"י יפה ענף שם. ירושלמי הגיגה פ"א ה"ז ובפי"י קה"ע שם. המשך תערי"ב ח"ג ע' א'שכב. סה"מ תרפ"ט ע' 176. וש"נ.

(13) בתחלתו.
(14) משלי ג, כג.

The Shabbat candle was instituted to maintain the peace in home and to help us avoid conflict. So too, on a deeper level: There can be, at times, a conflict in your service of G-d: you might agree that certain things should be dedicated to G-d, but in other areas, you might maintain that they are unrelated to G-d and you can do as you please. In order to avoid such "conflict" in your service to G-d, you need to ensure that you have a "lit candle."

Simply put: a Jew can study Torah and do mitzvot his whole life – without light, with no life and energy. He must light a candle; he must have a passion in his service to G-d, and that is accomplished by studying the inner dimension of Torah, the Torah's "light."

And it needs to be lit from one "Shabbat eve to the next." His candle needs to remain lit constantly; no matter what level he attains, he must continually strive to serve G-d with additional light, enthusiasm and passion.

וכמו הענין ד"נר דולק" כפשוטו, נר שבת, שענינו הוא בשביל שלום בית¹⁷, היפך המחלוקת והפירוד, היינו, שלולי האור שע"י הנר דולק יכול להיות אצלו ענין של מחלוקת ופירוד - שבנוגע לענינים מסויימים הרי הוא מודה שהם שייכים לאלקות, אבל בנוגע לענינים אחרים חושב שהם שייכים אליו ויכול לעשות כרצונו, וכדי שלא יהי' פירוד בעניניו צריכה להיות העבודה ד"נר דולק".

ובאותיות פשוטות: יהודי יכול ללמוד תורה ולקיים מצוות בהידור כל ימיו, אבל, ללא אור, וללא חיות והתלהבות, ולכן, מוכרחת להיות העבודה ד"נר דולק", שיהי' אור וחיות בעבודה דתורה ומצוות, וענין זה נעשה על ידי המאור שבתורה, זוהי פנימיות התורה.

וצריך להיות "נר דולק מערב שבת לערב שבת", היינו, שהענין ד"נר דולק" צריך להיות בתמידות, כך, שבכל מדריגה שמגיע אלי' צריך לפעול בה תוספת אור¹⁸, וענין זה פועל לא רק בעבודה ד"מי שטרח בערב שבת", אלא גם בהענין ד"יאכל בשבת"¹⁹.

משיחת שבת פרשת חיי שרה, מברכים החודש כסלו, ה'תש"כ,
רשימת השומעים בלתי מוגה
תורת מנחם חלק כ"ז עמוד 146 והלאה

(19) ע"ז ג, סע"א.

(17) ראה שבת כג, ב. 30. חסר קצת (המור"ל). 31. ע"ז ג, סע"א.
(18) חסר קצת (המור"ל).